

Молюсь, і у блаженстві тану благословенної краси

Світ слова... Який він? Незбагнено багатогранний, навдивовижу барвистий, глибокий-преглибокий. Раз пірнеш - і мимоволі залишаєшся в його міцних і водночас ніжних обіймах. Благодатні хвилі цього прекрасного відчуття, додаючи сил, як життєдайне дзвінке джерело, несуть ось уже кілька десятиріч землячку Валентину Петренко. Це вона сказала: "Молюсь, і у блаженстві тану благословенної краси". Блаженство для неї - це світ слова. На вівтар визнання її піднесли зворушливі поезії збірки "Безмежні сходи", що, як перша ластівка, вирвалася у вирій. Побачила вона світ завдяки створеному в Сарнах видавництву "Словосвіт".

Скільки чудових поезій складено цією талановитою жінкою, скільки покладено на музику! Гімн Сарненщини, "Сарненський вальс", що став візитівкою нашого поліського міста, "Трускавецький вальс" - переможець всеукраїнського конкурсу... Вірші поетеси поповнили колективний альманах "Зоряні роси", прикрашають численні часописи, а дебютувала Валентина, до речі, у районній газеті "Будівник комунізму" (так називались тоді "Сарненські новини")...

І той, хто завітав на творчий вечір поетеси з нагоди виходу її першої збірки, ще раз переконався в обдарованості Валентини, яка гармонійно поєднує слово та музику, бо вони для неї два крила, що несуть, піднімають на нелегкому життєвому шляху. Треба було бачити збентеженість цієї ніжної, невисокого зросту, стрункої жінки, коли погляд зупинився на вщерть заповненій рідними, колегами, знайомими, вихованцями дитячої музичної школи й педколеджу (Валентина працює викладачем музики в цих колективах), а то й просто прихильниками красного слова, залі районного Будинку культури.

"Сарненським вальсом" відкрила це незвичне торжество слова і музики солістка, викладач педколеджу Олена Огрязкова, яку земляки називають поліським соловейком. Її чистий кришталевий голос переливався хвилями, здається, здіймався до самого купола приміщення. А танцювальний колектив "Вояж" (керівник Михайло Володько) мовою танцю доповнив вимовлену словами та музикою красу.

Ведуча Людмила Костюкевич, впевнено тримаючи нитку-розмову, легко повела розповідь про колегу (працюють разом у педколеджі), її творчість, високу відповідальність передсловом:

**В серці, повнім каяття,
Воно народжується знову, -
Солодке, благодатне слово,
Просте, як правда про життя.**

Щоднини у Валентининому серці народжуються слова. Навіть на вечір вона принесла написані напередодні нові поезії про улюблену пору року осінь, про сина, про єдиних дорогих батьків, яким із вдячним почуттям і присвятила свою першу ластівку. Коли на сцену піднявся високий чорнявий юнак, - син, який подарував матусі квіти, зал вибухнув оплесками...

Червоною ниткою у творчості Валентини Петренко звучить тема любові до рідного Полісся, його краси. Ї у виконанні студентів педколеджу попливли поезії, що відтворюють багатство краю. А дует у складі Миколи Угриня та Леоніда Давидюка подарував пісню "Люблю свою Україну".

Голови райдержадміністрації Василь Багній, районної ради Олексій Хомич, а також депутат обласної ради Олександр Юркевич, висловлюючи щире подяку та захопленість творчістю поетеси, сумлінністю на викладацькій ниві, зичили міцного здоров'я, нових злетів у подальшій роботі. Василь Семенович зізнався, що подаровану напередодні збірку читав мало не до ранку. Його підкорили такі рядки:

**Якби в нас всі важливі справи
Звірялись творчим тим вогнем,
Була б великою держава,**

І не жили одним би днем.

А Олексію Максимовичу до душі прийшлися такі:

Покохай мене так,

Щоб відчути, як вирости крила,

Щоб не знати повік

До забутих тривог вороття.

Покохай мене так,

Щоб за все я минуле простила

І молилася вдячно

За кожну хвилину життя.

Першою трудовою сходинкою для Валентини Петренко стала дитяча музична школа, де навчалась, звідки пішла до Рівненського музичного училища, яке закінчила з відзнакою, і назад повернулася у ДМШ. Тут вона прочитала колегам свій перший вірш, а Надія Ковальчук занесла його до “районки”. Поезію надрукували. А Валентина, нині продовжує вчити гри на фортепіано хлопчиків і дівчаток. Чотири її вихованці вже працюють у ДМШ, а Максим Богут студіює музику у Львівській державній консерваторії імені Миколи Лисенка. Він завітав на тріумф своєї улюбленої наставниці з презентом - перлиною світової класики “Скерцо № 2”. Віртуозна гра під завмерлі подихи присутніх завершилася зливою оплесків на “біс”!

До привітань приєдналися представники дитячої музичної школи на чолі з директором Дмитром Августовським, педколеджу - Петром Горкуненком, гімназії - Тамарою Шепель. А ще - міський голова Леонтій Ніколайчук, місцеві поетеси Тетяна Корнійчук і Надія Свищевська, колеги Едуард Раковець і Анжела Межанова, завідувачий відділом культури, заслужений працівник культури, автор пісень Валентини Віктор Торчик, від імені районного часопису «Сарненські новини» автор цих рядків і видавець книжки Георгій Александрович, з авторськими піснями солісти Василь Сергійчук, Олег Ссменов, а також Юлія Щур і Юлія Гриневиц. Чудові рядки поезій прочитали читці Наталія Бунечко, Вадим Бублій.

Хвилюючи сторінку про батьків поетеси відкрила господиня клубу “Надвечір’я” МБК “Залізничник” Марія Біжнюк, яку, до слова, навчала української мови мама Валентини Марія Іванівна Петренко, колишня вчителька міської ЗОШ № 3 I-II ступенів.

Своїм привітанням і посвятою збадьорив присутніх колега по перу, поет-пісняр, лауреат Всеукраїнського фестивалю гумору, вчитель з Короста Михайло Кика. Їх творчі шляхи давно переплелися. Адже торік світ побачив компакт-диск пісень про кохання “Жінка і спогади” у виконанні заслуженої артистки Натали-Марії Фарини. І серед півтора десятка пісень відомих поетів Рівненщини є дві наших земляків, зокрема | Валентини Петренко “Сніг останньої любові” та Михайла Кики “Скажи мені, скажи”. Автор музики обох Віктор Торчик. Тому посвята М. Кики Валентині-зворушила до глибини душі:

Її життя - це музика, й слова,

І посмішка, як блиск на воднім плесі.

Сьогодні місто Сарни гімн співа

Цій обдарованій поліській поетесі.

Життя свого строкатим полотном

Вона крокує гордо без зупинки.

“Безмежні сходи” стиглі вже давно,

Й ось перші її творчості обжинки.

Пиши - твори й надалі залюбки!

З надією вдивляйся в неба просинь.

Нехай твоєї долі пелюстки

Колючий вітер більше не розносить.

Принагідно зазначу, що на торжество до Валентини приїхали також поетеси Ганна і Дячок з сусіднього Дубровицького району та голова мистецької асоціації з Кузнецовська Лариса Сай.

Коли в залі зазвучав Гімн Сарненщини, то всі встали. Натхненно линули “Многії літа” у виконанні народного аматорського колективу “Намисто” районного Будинку культури”. Море квітів, поцілунків, побажань прийняла того вечора Валентина Петренко, добре znana поетеса, автор понад 100 популярних пісень, яка все своє життя оспівує красу людських почуттів, випромінює любов до людей, рідного краю, по-філософському осмислюючи життя. Торкаючись його сокровенних струн, що звучать самотньо й талановито, вони викликають справжній щем у серці кожного, хто прочитає її будь-яку поезію.

Раїса Бричкова